

* * *

На барикадата бе непознат
Йохан. И непознат остана той.
Прислонил се до старец белобрад,
излеко приbledнял от остър хлад,
гърмеше с вихъра на кървав бой . . .

И труп до труп в жертвешка хладина
простира се, а бурята гърми;
по сини блузи алени петна,
в очите смръзнал вик и не в една
десница още пушката дими.

А недалеч, зад срещните стени,
картечните блесват с огнен лик,
хусарите на шеметни вълни
промъкват се и залп след залп гърми
и вие се Смъртта в размах велик . . .

* * *

На барикадата Йохан е сам.
В предсмъртен стон старикът белобрад,
оплискан в кръв, повдига се едвам.
Сжърел хусарите през дим и глам,
крещи изджхвайки: „Назад! Назад!“

А, стиснал карабината в ръце,
Йохан ги среща с гръм и ги зове:
„Елате вий, аз с каменно лице
ще срещна щика в своето сърце!
Елате вий, престъпни синове!